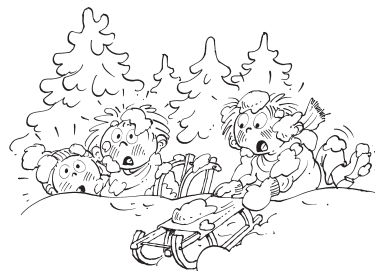

Zimsko veselje

Še dobro se spominjam ostrih in hudih zim v šestdesetih letih prejšnjega stoletja. Še danes se mi zdi, da je bilo takrat veliko več snega kot v zadnjih letih. Morda pa se mi to zdi samo zato, ker sem bil tedaj ljudskošolski deček in povrhu še precej majhen.

Vsekakor smo pogosto morali v dolino gaziti po celem snegu, kar je trajalo včasih več kot eno uro. Tedaj smo se z našim učiteljem ukvarjali s posebno obliko športa, namreč s sankanjem po javni cesti, ki še danes vodi preko Močule na Komelj.

Zelo smo se veselili športnega dneva, saj smo imeli samo dve uri pouka, nato pa smo se odpravili na naše „sankališče“. Na srečo se je takrat po cesti zelo redko kdo peljal, ker so imeli traktorje in avtomobile samo najbogatejši, takih pa je bilo v našem kraju zelo malo.

Ko smo prispeli do starta, ki je bil pri Krajniku, dober kilometer nad Suho, smo se lepo zapovrstjo spustili po cesti navzdol. Na vsakem ovinku pa je kdo pazil, da bi nas opozoril, če bi morda le priropotalo kakšno vozilo, kar pa se seveda ves dopoldan ni zgodilo.

Juhe, je to bilo zabavno! Cesta je bila vsakič, ko smo se spet vrnili, bolj spolzka in vedno hitreje smo prispeli na cilj, ki je bil „pri žagi“ malo pod našo vasico Suho.

Pri zadnji vožnji pa se je pripetilo nekaj nevsakdanjega.

„Zdaj bomo pa naredili verigo,“ je zaklical sošolec Erich, in vsi smo mu navdušeno pritrjevali. „Verigo, verigo, verigo!“ so se slišali klici fantov in deklic, ki so imeli od navora in tudi od mraza že čisto zagorela lica.

In res, naredili smo verigo. Prvi se je ulegel na sani in se z nogami prijel za rogove sank naslednjega voznika, ta pa se je prijel za tretjega, in tako naprej.

Sedem, pomislite, sedem se je nas tako spustilo po poti. Kot divja jaga smo prevozili prva dva ovinka, na tretjem pa je ta „čudaški vlak“ iztiril, in zvalili smo se v mlado smrečje, ki je raslo tam pod cesto.

Na srečo so nas veje tistih mladih drevesc obvarovale pred hudimi poškodbami. Počasi smo se drug za drugim skobacali z dreves in iz visokega snega. Komaj smo prilezli po vseh štirih na cesto.

Sošolci so se smejali in se krohotali, ker smo bili videti ko zimski škratje. Učitelj je bil vesel, da se ni zgodilo kaj hujšega, in nas je pospremil nazaj k šoli, kjer smo se kot vsak dan postavili v vrsto in se poslovili z glasnim nemškim: „Na svidenje!“

